

III JORNADA DIOCESANA DE LA FEDERACIÓ DE MOVIMENTS

DIUMENGE 25 DE MAIG DE 2008, A MANRESA (LA SALLE):

“TESTIMONIS DE L’EVANGELI EN EL MÓN ASSOCIATIU”

Informació i inscripcions: Toni Oller, tel. 93 831 05 05 (Vegeu programes a part)

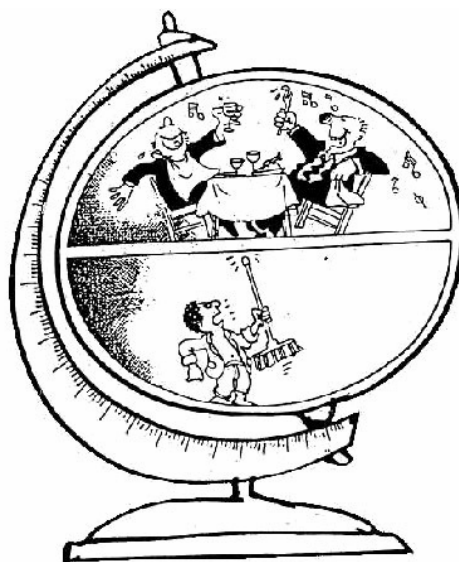
És molt propi de la tradició dels Moviments d’A.C. considerar la vida en les seves *dimensions personal i col·lectiva*, ja que els cristians realitzem la nostra vocació tenint present el conjunt de realitats que ens constitueixen en la societat i en el món. Ens convé fer atenció sobretot a les estructures que decideixen el *present i el futur de la societat en la línia del Regne de Déu*, en especial pel que fa als sectors més pobres i marginats del nostre món i de l’entorn més immediat.

Per tal de preparar la Jornada hem demanat testimonis a diversos cristians i cristianes compromesos en un treball de servei associatiu en la societat.

TESTIMONIS

Solidaritat transformadora

És molt més fàcil fer un donatiu a una ONG, que plantejar-se si els actes que fem quotidianament com beure cafè d’una multinacional, comprar roba a preus escandalosament baixos o anar amb cotxe a tot arreu, tenen conseqüències negatives per les persones dels països empobrits del sud del planeta. Però és que les conseqüències del sistema econòmic mundial són tan devastadores que cap acció de cooperació internacional pot frenar-les. Tot el que fem i podem fer per cooperar amb aquest sud empobrit és irrisori davant del que hem fet i seguim fent per mantenir el nostre nivell de vida. I què hem de fer? ¿Deixem doncs de cooperar, sabent que en depenen vides d’éssers humans, que haurien de tenir exactament el mateix valor que les nostres? Segurament no cal ser tan radicals i cal que seguim cooperant, però si no som capaços d’intervenir per canviar aquest sistema generador de pobresa, hem de ser conscients que haurem de seguir posant tiritetes eternament. En aquesta línia, voldria compartir una reflexió de Carlos Gómez-Gil: ell planteja que potser el que hem d’eradicar no és l’extrema

pobresa sinó l’extrema riquesa.

És per això que si la solidaritat ha de servir per netejar consciències i permetre seguir amb el nostre ritme de vida, em declaro insolidària i antisolidària. Ara bé, si ha de servir perquè siguem persones conscients de viure en aquest món global, mobilitzades per denunciar les injustícies i entossudides en fer un món millor, aleshores m’hi apunto. I en aquest sentit, accions individuals i col·lectives han

(continua a la pàgina següent)

d'anar de la mà. És evident que governs i empreses tenen una enorme responsabilitat i aquí cal que actuem col·lectivament des d'ONGs i moviments socials per tal d'exigir-los que compleixin amb ella. Però per petita que sigui, no podem defugir la nostra pròpia responsabilitat individual.

És per tot això, que crec en el MIJAC com una escola de conscienciació i participació, almenys per a mi, però crec que també per molts altres joves, va ser la meva primera experiència de participació i transformació social.

Però crec que hem d'anar més enllà implicant-nos en ONGs, sindicats, associacions de veïns, organitzacions ecologistes, casals populars... En el meu cas, ha sigut en el camp de les ONGs on treballa i col·laboro voluntàriament, a partir d'una experiència personal en un dels molts camps de solidaritat a Llatinoamèrica que s'organitzen cada estiu. Però són moltes les lluites que s'estan duent a terme al nostre entorn, crec que cadascú ha de trobar aquella amb la que se sent identificat o identificada i implicar's-hi. No podem restar immòbils. La no-acció és també una acció.

Ara bé, en el fons, fins i tot aquest podria ser també un "pas fàcil". Una vegada més, crec que no ens podem quedar aquí. La solidaritat ha d'anar més enllà d'assistir cada 15 dies a la reunió de la meua associació. I aquí retorno a l'inici. Hi ha molts actes que pel fet de ser quotidians no ens qüestionem en absolut i que sabem que tenen conseqüències negatives als que sempre els toca el rebre. No es tracta d'anar sistemàticament en contra de tot, tampoc de convertir-nos en una mena de reprimits i repressors. Però cal que assumim una altra actitud vital, que deixem d'anar amb el "pilot automàtic" (com moltes vegades sembla que anem), i que ens comencem a qüestionar individualment la necessitat de molts d'aquests actes quotidians, que ens atrevim a imaginar noves maneres de viure i que tinguem la valentia de dur-les a terme. Ho expressa molt bé Charles Baudelaire: una successió de petits actes té un gran resultat.

Laura Muixí (Manresa)

Al sindicat, la meua referència eren les persones

He estat molts anys vinculat amb el sindicalisme i se m'ha demanat que expliqui la meua experiència en aquest camp. Tot i que per mi ja és una cosa del passat (els anys no perdonen) no he pogut dir que no. Amb tot, més que reflectir la lluita sindical que bàsicament he tingut a l'empresa on vaig treballar tota la vida, voldria explicar com em vaig iniciar en aquests temes.

Un fet és que amb 14 anys i dos dies em posava a treballar. Un altre fet és que per problemàtiques de la postguerra, anar a col·legi, per a mi, sempre va ser una qüestió temporal. L'únic curs que vaig fer complert va ser l'últim, dels 13 als 14 anys. El mestre d'aquest curs va ser un capellà. Suposo que d'alguna manera em va marcar, almenys en la vida de jove creient. Amb el pas del temps em rea-

firmava en les meves creences i se'm despertaven inquietuds de caràcter social. Algunes veus de l'església, tot i que llunyanes i disperses orientaven el meu camí.

Personalment ja que no tenia ni grup ni guia explícita llegia documents de l'església, d'actualitat o no, algunes encíclics, el que es publicava sobre el Vaticà II i molt

especialment el llibre que es va publicar sobre la doctrina social de l'església.

Laboralment procurava estar sempre al costat de qualsevol treballador per ajudar-lo en les seves reivindicacions.

Més tard, apart d'ampliar la formació llegint llibres de temàtica social i laboral, les circumstàncies em varen posar en contacte amb un capellà molt significatiu, encara jove llavors, que em va influenciar i orientar clarament.

Amb la implantació dels sindicats vaig fer l'opció de presentar-me per la UGT, que em va ajudar a posar-me al dia en qüestions de convenis i legislacions laborals.

Representava un sindicat però la meua referència eren les persones. El sindicat hi era per servir als treballadors, mai al revés.

Havia canviat de domicili, no d'empresa, cosa que va propiciar que en una visita del vicari del poble m'oferís la possibilitat d'entrar en un grup de revisió de vida. Haver fet aquesta opció, que va ser un encert, m'ha ajudat repetidament a superar moments i situacions de dificultats.

La vida sindical com a membre del comitè d'empresa l'he viscuda amb molta intensitat ja que a més de la problemàtica d'una empresa gran del tèxtil, aquesta era part d'un grup en el qual teníem conveni propi, cosa que portava molta feina i tensió.

Puc assegurar que al llarg d'aquells anys vaig viure moments molt difícils, fins i tot crítics, però que es varen superar. Per tant em quedo amb d'altres moments, quan aconseguíem els objectius que ens havíem fixat.

Però el que més em satisfà és la gratuïtat amb què hem pogut ajudar companys i companyes seguint les conviccions i unes creences que han sigut la meua guia.

Esteve Camps (Manlleu)

La coordinadora de la Federació a Osona Ripollès, junt amb altres entitats d'Església ha organitzat aquest curs dues conferències:

- Dolores OLLER, membre de *Cristianisme i Justícia*, sobre "Ser ciutadà avui"
- Lourdes ZAMBRANA membre de *Cristianisme i Justícia*, sobre: "Viure com a ciutadà o viure com a consumidor"

S'han gravat en DVD

Si us n'interessen còpies, adreceu-vos a:

Josepa Pont (Manlleu). Tel. 93 851 29 78 - Toni Oller (Navarcles).

Tel. 93 831 05 05- Isabel Paredes (Igualada). Tel. 93 873 54 79

Voluntaris de presons

La Generalitat ens confirma que abans d'acabar el 2008 entrarà en funcionament la presó de Lladoners a Sant Joan de Vilatorrada (Bages). En vistes d'això una colla de gent del Bages vam decidir fer el curs de voluntariat a fi que, quan el centre entrés en funcionament, estiguéssim preparats per poder-hi entrar. Ja fa dies que hem fet els deures i hem iniciat el rodatge anant, des de fa quatre anys, a un altre centre, el de Brians.

Què us puc dir d'aquesta experiència?

Primer de tot que la gent que hi ha a dintre no és massa diferent que la que trobem a fora. El que canvia és el ritme de vida que és un pes molt fort a l'esquena que per alguns se'ls pot alleugerir però per altres és tan carregós que els va eliminant la persona.

Com se'ls pot alleugerir? Alguns companys presos m'han dit repetides vegades que són allà perquè s'ho han buscat. Fins i tot n'hi ha un que demanava al jutge que l'internés perquè no es veia en condicions de viure amb altres persones fora del centre.

Hi ha coses que ens

resulta difícil de comprendre.

Una dona (ja àvia), preguntada com es troba en el centre, respongué tot contenta que en aquests moments estava molt bé ja que té tots els seus nés repartits (engarjolats) en diferents centres, i això la tranquil·litzava doncs en aquests llocs sabia que no entraven en el món de la droga.

N'hi ha d'altres (jo voldria creure que són pocs) que no accepten la seva condemna. N'hi ha de dos grups: els que remouen, amb tots els mitjans al seu abast, per demostrar que la justícia s'ha equivocat amb ells i aquests són dignes de rebre de nosaltres tota mena d'ajuda i uns altres que es donen per vençuts i només es fan mala sang.

El que ens preocupa molt als voluntaris és escoltar les denúncies que fan de càstigs corporals, difícils de comprovar perquè rebem les dues versions (la seva i la del funcionari). No sabem de qui fiar-nos.

Una altra cosa que ens preocupa molt és preveure què serà d'ells quan acabin la condemna i surtin definitivament a fora. D'aquests també en podem enumerar dos grups: els que, durant la condemna han continuat la relació amb la família i amics i no se saben abandonats i els que se senten tan sols que no saben com afrontar, de nou, la vida altra vegada.

Hi ha grups de voluntaris que estan pagant pisos per acollir la gent que surt de la presó sense saber on raure a fi d'impedir que es reproduxeixi el cercle malèfic del retorn al centre.

Com veieu hi ha molta problemàtica amb la que ens trobem i hem de tenir en compte. Jo personalment veig que s'hi pot treballar. Si us hi voleu afegir seureu molt benvinguts.

Celestí Codina (Navarcles)

Nota. Si algú (del Bages principalment) tingué interès en el voluntariat de presons pot connectar amb el grup que es reuneix a la parròquia de Navarcles (gent de Navàs, Manresa, Balsareny, Artés, Santpedor i Navarcles...). Tl 938310110

VIDA DELS MOVIMENTS

Algunes coses des de l'ACO

- **Ens comprometem fora... I dins del moviment?**

Som un grup d'ACO de Santa Margarida de Montbui (Anoia) que hem fet una reflexió sobre la tasca del responsabilitat diocesana i volem compartir amb tot el moviment. Voldriem fer reflexionar als grups sobre la responsabilitat, el servei del grup i alhora del moviment.

Ara tenim una persona al grup que està desenvolupant la tasca de responsable diocesà. Aquest any la seva responsabilitat acabaria -doncs ja porta tres anys i el compromís inicial de-manava aquesta durada. Ell ja ha començat la recerca del nou responsable però tothom ja té altres compromisos, responsabilitats i/o prioritats i ningú no té temps d'assumir aquest servei. Aquesta persona es planteja la possibilitat de continuar fent la seva tasca de representar al grup, però planteja fer el servei com una tasca renumerada.

Aquest fet provoca una revisió de vida al grup.

Hi ha diferents opinions, valoracions per entendre aquesta realitat. D'una banda temim gent que no entén aquest fet de passar a ser renumerat, sembla que vulgui ser un pesseter, però ningú vol implicar-se en la nova responsabilitat que quedarà descoberta. D'altra banda valorem que hi ha tasques evangelitzadores dins la pròpia església que també tenen una remuneració, com són els propis mossens. Ens costa fer coses gratuïtament, però quan aquest servei té una recompensa econòmica també té una altra mirada dins la societat, té un valor de professionalitat; pot-ser donaria una nova imatge de modernitat i de professionalització de les tasques de responsabilitat. Es valora positivament tenir representants del grup a les reunions del moviment, i també per la pròpia persona que aporta la realitat que coneix i descobreix d'altres.

Quan mirem al nostre voltant trobem que és una situació habitual als grups i les associacions que participen de la nostra vida. Tots els membres participem d'associacionisme i hem viscut aquest fet en diferents ocasions: a la casa d'Andalusia -no tenien relleu de president-, a la federació de moviments -no tenen responsable de zona- a les associacions de pares a escoles tenen motivadors de pares.

Ens plantejem potser un canvi de mentalitat de fer dels laics, potser amb les responsabilitats renumerades es donaria també una millor imatge de l'Església de la qual participem. L'Evangelí com sempre ens ajuda a avançar, a reflexionar i a madurar, hem triat Mt 9, 35-38 -que ens parla de la collita abundant i la manca de segadors- i també de Mt 5, 13-17 -que ens parla del compromís i servei a la comunitat.

Aquesta reflexió de dies ens porta a una valoració de les tasques de servei solidàries i les renumerades. També

pensem que les persones implicades acostumen a ser les mateixes i cadascú de nosaltres haurà d'assumir la part de responsabilitat que com-porta pertànyer a un grup d'Aco i estar dins l'església. Ens preguntem, ¿per què és tan difícil trobar relleus? ¿Creiem que si el servei estigués remunerat i professionalitzat seria una via de solució? ¿A nivell personal quin és el nostre paper al grup de revesió de vida? I com a militants de l'ACO?

Ens restaria pregar per tota la feina que fan els responsables d'ACO, les associacions i les entitats.

- **Som i ens sentim Església**

A l'ACO, durant aquest curs, el lema que ha guiat el nostre treball és: "Com ens sentim Església". Pensant els que ens han acompanyat i encara ens fan companyia en el nostre camí de la fe. I és que l'Església som tots, sobretot aquestes cares, aquests somriures, aquestes encaixades, aquestes paraules que ens fan companyia en el camí de la fe. Així transcorre una trobada de l'ACO del bisbat a Manresa, a La Balconada, En Marce, que és el responsable diocesà, amb el seu estil de dir poques paraules però totes encertades, sempre ho te tot apunt. Amb ell sempre hi ve la Maite. En expliquen que els dos grups de Montbui ja han començat a fer reunions, i que s'hi ha incorporat una noia que ve del MUEC que es diu Mònica. També parlen amb un noi de Guatemala que hi està interessat. La Montse Roca, junt amb La Montse Fenosa faran de consiliàries. Fem una trucada als de Ripoll i ens informen que ja han començat i que són tots els de l'any passat. El grup de Vic, ja han fet els primers contactes i esperen que en Jaume torni de terres africanes per encetar les reunions amb regularitat. El grup de Manlleu també ens hem reunit una cop i hem començat a planificar el curs. Però jo em volia fixar en els amics que ens fem companyia en els nostre camí de la fe i a viure'n la seva dimensió eclesial.

Josep Mª Pratsobrerroca (Vic)

Ressenya del Mijac. Curs 2007-08

Jornada diocesana de formació al barri Mion (Manresa)

Aquest curs formem part del Mijac de la Diòcesis de Vic 12 centres: cinc del Bages (Crist Rei, Sagrada Família, Navarcles, Mió i Sant Fruitós), sis d'Osona-Ripollès

(Ripoll, Serra Sanferm, Divina Pastora, Taradell, Sta. Eugènia de B. i Roda de Ter) i un de l'Anoia (Espelt). Aproximadament som 345 infants, 135 joves, 120 animadors i 9 consiliaris.

Aquest 20 d'abril tots els centres ens retrobem a la Mijacada Diocesana a Roda de Ter, poble on enguany el seu centre "El Casalot" fa 15 anys. Tots els mijaquers participarem en diferents activitats relacionades amb el canvi climàtic o amb problemàtiques que ens trobem durant el dia a dia, tot treballant el lema d'aquest any: "*si una cosa no va bé, tots junts la solucionarem*". Aquesta diada, la preparem durant el curs les coordinadores d'infants: la Llufa i els Xircus (Osona-Ripollès i Bages respectivament) i de joves XXL (Osona-Ripollès) tots acompanyats per animadors.

Grup XXL

Com cada curs, la vida al centre és un món, però es mira de treballar des dels equips diocesans diferents temàtiques: les necessitats dels centres i zones, l'economia del moviment, les prioritats sorgides a l'Assemblea Catalano-Balear o la formació d'animadors a través de la jornades de formació. Per exemple la realitzada a Mion el dia 23 de febrer, que va ser un èxit tan d'assistència, com pels continguts.

Actualment i com a novetats, s'està treballant específicament en el funcionament de l'escola de formació d'animadors i directores de la nostra diòcesis, ja que és una eina que dona bons fruits. També estem a la recerca d'una rectoria com a seu de la nostra diòcesis, per realitzar-hi trobades i reunions, a més de preparar un dossier de cases de colònies. Per últim, s'ha comprat un projector que està a la disponibilitat de tots els centres i equips diocesans del Mijac.

Albert Soler i Molist (Responsable Diocesà de Vic)

EXERCICIS PER A JOVES DE MOVIMENTS I PARRÒQUIES (De 20 a 30 anys)

Els donarà Mn. Josep Escós

A la Cova de Sant Ignasi de Manresa (preus assequibles)

Del 17 al 23 d'agost.

Informació i inscripcions: Josep Escós. Tel. 93 831 01 10